

Сандвіч

КУПИТИ

Як і останні два десятиліття, Рокі — у солодкому передчутті щорічної родинної поїздки до Кейп-Коду. Скромний будиночок біля моря — місце щемких спогадів, сонячних днів, смачних вечерь і всіляких пригод: емоційних, подружніх і навіть — завдяки старезній сантехніці котеджу — каналізаційних.

Цьогоріч Рокі затиснута між батьками, що стрімко старіють, і майже дорослими дітьми. Відпустка має бути чарівною, як і попередні... Завадять хіба що напади люті й меланхолії (привіт, менопаузо!). Тіло Рокі змінюється, і життя також. А низка непередбачуваних подій повертає її в минуле, змушуючи знову переживати ніжність і смуток давніх літ.

Один-єдиний тиждень у рівновазі й водночас у русі. Та коли Рокі відкриває дещо приголомшливе з історії родини й зазирає в її майбутнє, то розуміє: приховати власні таємниці від найрідніших вона вже не зможе...

Пролог

Уявіть собі півострів, що врізається в Атлантичний океан. І трохи наблизьте зображення. Це курортне містечко на Кейп-Коді. Середина літа. Вузьке шосе рясніє ресторанами з омарами, на майданчиках для мінігольфу стоять декоративні вітряки, ходять люди з надувними кругами у формі бубликів. Але варто звернути з головної дороги — і ти вже біля моря: піщані урвища та розвіяні вітром трави; водоспади рожевих троянд і безкрає блакитне небо. Берегова лінія облямована камінцями, мідіями та яскраво-зеленими кучерями морських водоростей. Під хвилями — зграйки великих білих акул, відгодованих — принаймні так часом здається — місцевими серферами.

На пасажирському сидінні трохи іржавого сріблястого універсала «субару» — жінка років п'ятдесяти. За віком вона приблизно посередині між своїми дорослими дітьми й літніми батьками. Жінка вже давно в шлюбі з вродливим чоловіком, який розуміє від двадцяти до шістдесяти п'яти відсотків того, що вона каже. Її тіло — дивокрай. Або, можливо, торба зі шрами, таємницями й менопаузою. Вони приїжджають сюди вже стільки років поспіль, що все навколо нагадує акварель: складне розпливлося й злилося з приємними пастельними спогадами про іриски, смужки смажених молюсків і прогулянки пляжем. Темні окуляри, сонцезахисний крем, ступні в піску, що притискаються до її живота і стегон. Малюки мчать уздовж берега з відерцями в руках. Її батьки лежать на шезлонгах, сміються й щороку ніби меншають. А на тлі мерехтить смуток, мов невловимі зблиски світла на периферії зору.

Жінка із чоловіком щойно зустріли своїх дорослих дітей на вокзалі. І разом їдуть до маленького будиночка, який щороку орендують на цей єдиний тиждень. Вона така щаслива, що діти поруч, тому тільки те й робить, що озирається на них і всміхається. Їй навіть не хочеться нарікати на затори.

— Ми послані на землю на коротку мить — навчитися нести промені любові, — каже вона раптом, ніби ні з того ні з сього.

— Це з якогось твору? — питає її двадцятирічна донька.

— Так і є. — З якого? — уточнює.

— Це з Вільяма Блейка.

— Як називається?

Жінка кривиться й відказує:

— Здається, «Маленький чорний хлопчик».

— Пфе, мамо!

— Розумію, розумію. Але ж, якщо не помиляюся, так можна казати?

— Я дуже сумніваюся.

— Він же ніби був аболіціоністом?

— З тих, які мають рабів?

— Гарне запитання, — каже мама.

— Любов, як хрест? — питає дочка. — Чи як світло в очах?

— Не знаю, — відповідає мама, бо завжди уявляла і так, і так: мружачись від нещадної яскравості любові й водночас згинаючись під важким хрестом цього почуття. — Так нестерпно прекрасно — бути людиною, — зітхає вона.

Донька закриває очі й додає:

— А ще — жахливо й безглуздо.

Може, й справді: усе разом.

На цей один тиждень.

Субота

1

— О боже! О боже! О боже! — вигукую я і регочу. Кричу й водночас плачу. Вода підіймається, підіймається, підіймається до самого краю унітаза. — Ніку! Ніку! Нікі! — схоже, верещати — єдине, що можу робити в цій ситуації. Мій чоловік тримає в руках вантуз, але стоїть і дивиться на воду, немов зачарований. Якби ми були в мультику, в очах у нього зараз крутився б такий самий вихор, як у чаші. — Нікі! Ніку!

Нік ніби отямлюється. Нахиляється над унітазом, вовтузиться біля підлоги. Чутно скрегіт, а за ним — важке зітхання труб. Вода припиняє крутитися.

— Господи, — кажу я. — Хух.

Потім в унітазі щось з'являється. Воно схоже на велику сріблясту медузу. Що це таке? Повітряна бульбашка? Це гігантська повітряна бульбашка! Вона витискає воду з унітаза, і та водоспадом ллється на підлогу. Тільки цей водоспад утворюється в будинку, й у ньому плавають розкислий туалетний папір і дещо гірше. Я застрибую на край ванни — видно, щоб самій краще чути, як верещу.

— Наскільки там усе погано? — горлає донька з-за дверей. — О боже, пфе! Скажіть мені, наскільки все погано! Я відчуваю запах! Тут смердить! Тут тхне старою редискою.

— Люба, усе гаразд! Ми впораємося! — кричить Нік. Він знову схиляється над унітазом із вантузом і працює ним так, ніби збиває якесь зіпсоване масло.

— Тато бреше! — гукаю я до Вілли. — Ми буквально по коліна в лайні.

Нік підводить голову й усміхається.

— Ми по коліна в лайні, Рокі?

Ні.

— Так, — відповідаю. — До речі, тобі личить ця футболка, — додаю. — Просто кажу.

Він сміється й напружує свої сексуальні біцепси. Раптом лунає звук засмоктування, і вода зникає у вирі. Нікі спокійно нахиляється й повертає вентиль, щоб знову наповнити бачок.

Ми в котеджі — саме в тому, який уже двадцять років орендуємо щоліта. Субота, час по обіді. Ми тут приблизно з годину. А може, й менше. І добре знаємо, що не можна перевантажувати цю старезну вигрібну яму — над унітазом навіть висить у рамочці написане каліграфічним почерком попередження: «НЕ ПЕРЕВАНТАЖУЙТЕ СТАРЕЗНУ ВИГРІБНУ ЯМУ!» Але ось маємо.

— Вам потрібна допомога? — кричить Вілла. — Хоча скажіть, що ні. Насправді я дуже не хочу допомагати. Джеймі питає пароль від вайфаю.

— Думаю, досі «chowder123» без великих літер, — відповідаю.

— Дякую, — каже вона. Ми чуємо, як вона кричить пароль братові. — І ще, вибачте, ви не бачили сумки з купальниками?

— Чорт, — озивається Нік і випростується. — В автівці дивилася? — питає через двері у Вілли.

— Так, — відповідає вона.

— Чорт, — повторює Нік. — Я міг забути її в коридорі вдома. Просто аж бачу її там.

— Ти жартуєш? — кажу, досі стоячи на краю ванни й тримаючись за штангу шторки душу, щоб не впасти. — Я ж запитувала: «Ти всі сумки з коридору забрав?» А ти підтвердив: «Так, так, я все забрав».

— Ну, так, — погоджується. — Знаю. Виходить, що не забрав, — він не дивиться мені в очі, коли це каже. — Нема біди. Купимо нові купальники в місті.

— Гаразд, — не вгаваю я. — Але ти повністю знецінив моє занепокоєння, коли я нервувалася, чи всі, курва, сумки ми забрали.

Фу, оце так голос! Аж чути, як падає рівень естрогену просто в гортані.

— Господи, Рокі, — заспокоює Нік і, притиснувши ногою рушник, намагається витерти підлогу. — Нічого страшного не сталося.

— Я не кажу, що сталося щось страшне, — відповідаю. Але жилами вже тече лава, яка виривається з вулкана мого поганого настрою. Якби менопауза була речовиною, вона зараз бризкала б із моїх очей і випалювала б слово «фу» на симпатичному Ніковому обличчі. — Просто визнай, що ти ніколи по-справжньому не слухаєш, як я про щось запитую.

— Ніколи, — рівним голосом повторює він. — Ого. Тепер знатиму.

— Ви стоїте в лайні й сваритеся? — гукає Вілла. — У вас мегасварка через те, як ви сваритеся? Не треба. Тату, ти перепросив за те, через що мама гнівається? Просто перепроси й живи далі своїм життям.

— Перепросив, — відповідає Нік, і я закрочую очі.

— Та невже? — уточнюю.

— Майже, — кидає він, знизавши плечима.

— Вілло, — кричу. — Усе нормально. Ми розберемося. Іди щось зроби для різноманіття.

— Гаразд... Але — фу — з-під дверей щось протікає. А-а, ага, Джеймі каже, що «chowder» треба писати з великої. Фу! Приберіть там і виходьте, — галасує Вілла. — Я хочу вирішити щось із купальниками.

— Добре, — кажу. — Вийдемо.

І цієї миті щось тріскає - виявляється, це штанга для шторки душу відірвалася від стіни. Я втрачаю рівновагу, хапаюся за слизьку тканину з принтом морських зірок, яка вже ні до чого не прикріплена, і гепаюся на підлогу. При цьому вдаряюся головою об край умивальника й водночас заціджую Нікові в обличчя штангою. Відтак опиняюся на спині, а духова шторка саваном накриває моє тіло.

Нік дивиться на мене згори без особливого переляку.

— Ну що, як тобі відпустка? — усміхаючись, запитує.

А тоді простягає обидві руки й допомагає мені підвестися.

КУПИТИ